

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Veres Lajos ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Sági György ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása iránt a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságnál 2.M.446/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.20.759/2008/7. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.20.759/2008/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek
- tizenöt nap alatt - 24.000 (Huszonnégyezer) forint
felülvizsgálati eljárási perköltséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 2.M.446/2006/15. számú ítéletével megállapította, hogy a peres felek között 2007. november 17-én létrejött, a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről szóló megállapodás érvénytelen, ennek folytán az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 3.825.184 forintot. A bíróság rendelkezett a perköltség és az illeték viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 2005. november 17-én megállapodtak abban, hogy a felperes munkaviszonya az alperesnél fenti nappal közös megegyezéssel megszűnik, és legkésőbb 2005. november 21-én elszámolnak egymással. Megállapodást kötöttek arról is, hogy az elszámolást követően egymással szemben a munkaviszony megszüntetésével összefüggésben semmiféle követelést nem támasztanak, és ilyennel a későbbiekben sem lépnek fel.

A felek ezen kívül a következőkben állapodtak meg: „a munkáltató megfizet a munkavállaló részére a munkaviszony megszűnésekor 150.000 forint bruttó munkabért jelen megállapodás szerint, továbbá kezdeményezi jelen megállapodás aláírását követő 3 munkanapon belül

az illetékes nyugdíjbiztosító szervezetnél a munkavállaló korengedményes nyugdíjaztatását, amely figyelemmel a munkavállaló életkorára és szolgálati idejére, kb. 2,5 év, és ez kb. 954.000 forint megváltási összeget jelent a nyugdíjbiztosító szervezet felé. A pontos szolgálati időt a nyugdíjbiztosítótól kell lekérni. Ez a megállapodás akkor hatályos a felek között, ha az itt írt 2,5 év tekintetében az esetleges eltérés nem több mint 6 hónap."

A felperes a 2005. november 21-én fordult a Ny. I.-hez, amely határozatában a felperes korengedményes nyugdíj megállapítása iránti kérelmét elutasította.

A felperes 2005. december 20-án kelt levelében bejelentette az alperesnek, hogy a Ny. I. elutasító határozata miatt a felek között létrejött megállapodás érvénytelen.

Az alperes a felpereshez intézett válaszlevelében úgy foglalt állást, hogy a nyugdíjintézet elutasító határozata a megállapodást - a munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetésére vonatkozóan - nem tette érvénytelenné. A jogvitát megelőző későbbi levelében az alperes vállalta felperes 57 éves koráig, további 28 hónapra, mindösszesen 460.000 forint megfizetését.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a peres felek között 2007. november 17-én létrejött, a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről szóló megállapodás érvénytelen. Az elsőfokú eljárás során a 2006. november 23-án megtartott tárgyaláson nevezte meg a megtámadás okát, a felek kölcsönös tévedésére alapította a megállapodás érvénytelenségét.

A munkaügyi bíróság jogkövetkeztetése szerint a felek a megállapodás megkötésekor abban a téves feltevésben voltak, hogy a felperesnek a korengedményes öregségi nyugdíjig 2,5 éve van. A bizonytalanságot mutatja, hogy „a megfoglalmazás az iratban kb. 2,5 év”. Az elsőfokú bíróság a tanúk vallomása alapján megállapította azt is, hogy a megváltási összegben történő megállapodás hiányában a közös megegyezés nem jött volna létre.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint a megállapodás a tévedésre tekintettel érvénytelen, mely alapján a munkaviszony megszüntetése jogellenes, ezért elmaradt munkabér, végkielégítés, felmentési időre járó átlagkereset és kéthavi átlagkereset, valamint étkezési hozzájárulás címén kötelezte az alperest a már említett összeg megfizetésére.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Pest Megyei Bíróság a 8.Mf.20.759/2008/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és az alperest terhelő marasztalási összeget 1.414.000 forintra leszállította, ezt meghaladóan a felperes

keresetét elutasította. Az alperes perköltség- és illetékfizetési kötelezettségét mellőzte.

A másodfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felperes a 2005. december 17-én kelt alpereshez intézett levelében állította, hogy a 2005. november 17-én kelt megállapodás érvénytelen, azonban annak okát nem jelölte meg, illetőleg megtámadási szándékát sem közölte. Az ezt követő levelezések során sem, de még a keresetlevélben sem jelölte meg, hogy milyen megtámadási okra alapítja a megállapodás érvénytelenségét. Ezt először csak a 2006. november 23-án megtartott tárgyaláson nevezte meg kölcsönös tévedésként. A megállapodás megtámadására tehát az Mt. 7. §-ában rögzített határidőben nem került sor, ezért a 2005. november 17-ei megállapodás érvénytelenségét nem lehet megállapítani, emiatt nem volt jogalap a munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítására sem. Ezért a másodfokú bíróság a felperesnek erre irányuló keresetét elutasította.

A megyei bíróság a felek közti levelezésből megállapította, hogy az alperes a felperes helyzetének korrekt megoldására törekedett, mely körében 2005. december 27-ei levele szerint a megállapodásban rögzített összeget a felperesnek meg akarta fizetni, továbbá a 2006. február 2-ai levelében ezen felül a felperes 57. életévének betöltéséig a minimálbér utáni járulékokat is vállalta. Az alperes szándéka szerint 954.000 Ft + 460.000 Ft, azaz 1.414.000 forintot kívánt megfizetni, mely előadását a fellebbezési eljárás során is fenntartotta. Ennek alapján a másodfokú bíróság az alperes terhére megállapított fizetési kötelezettséget 1.414.000 forintra leszállította.

A felperes felülvizsgálati kérelmében - jogszabálysértésre hivatkozva - kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Álláspontja szerint a 2005. november 17-ei megállapodás megkötésekor - ami a megállapodás szövegezéséből is kitűnik -, a felek bizonytalanok voltak a jogi feltételek fennálltát illetően, továbbá abban is, hogy mennyi idő van még hátra a felperes korengedményes nyugdíjazásáig, a „kb. 2,5 év” megfogalmazás is erre utal.

A felperes felülvizsgálati érvelése szerint a másodfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem jelölte meg annak okát, hogy mire alapítja megállapodás érvénytelenségét, mert azt a felperes megjelölte.

A felperes sérelmezte, hogy a megyei bíróság tévesen hivatkozott arra, hogy az alperes vállalta 1.414.000 forint felperes részére történő megfizetését, mellyel ellentétben - a felek között létrejött megállapodás alapján -, az alperes által vállalt összeg nem a felperest illeti, azt nem a felperes kezéhez kell megfizetni.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § /1/ bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ának /1/ bekezdésére tekintettel a rendelkezésre álló periratok alapján dönt, nincs helye a bizonyítékok újra értékelésének, azaz felülmérlegelésének. Az ügy érdemét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § /1/ bekezdés, 221. § /1/ bekezdés, BH 2001/197., BH 2002/29.].

A felperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozottak jogszabálysértés megállapítására nem alkalmasak.

Az Mt. 7. § (1) bekezdése szerint a megállapodás megtámadható, ha a fél annak megkötésekor lényeges tényben vagy körülményben tévedett, feltéve, ha tévedését a másik fél okozta vagy azt felismerhette, illetőleg, ha mindkét fél ugyanabban a téves feltevésben volt. A (3) bekezdés alapján a megtámadás határideje harminc nap, amely a tévedés vagy a megtévesztés felismerésétől, illetve jogellenes fenyegetés esetén a kényszerhelyzet megszűnésétől kezdődik. A megtámadási határidőre az elévülés szabályai megfelelően irányadók azzal, hogy hat hónap elteltével a megtámadás joga nem gyakorolható.

A megállapodás megtámadása körében megalapozottan állapította meg a jogerős ítélet, hogy a 2005. november 17-én aláírt megállapodást a felperes az arra nyitva álló 30 napos határidő alatt nem támadta meg. Alaptalan a felperes érvelése, mely szerint megjelölte a megállapodás érvénytelenségének okát. A felperes 2005. december 20-án kelt levelében a Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság elutasító határozatára tekintettel hivatkozott arra, hogy a megállapodás érvénytelen.

A megállapodás a megtámadására az arra nyitvaálló határidőben nem került sor. Helytállóan fejtette ki a megyei bíróság, hogy a felperes - kölcsönös tévedésre alapítottan - csak a bírósági eljárás során, 2006. november 23-án jelölte meg a megtámadás okát, mely nyilatkozata az Mt. 7. § /3/ bekezdésben foglalt határidőn túl, elkészen került előterjesztésre.

Megalapozatlan a felperes felülvizsgálati kérelme kiegészítésében megjelölt hivatkozása is, mely szerint az elévülést a felperes alpereshez intézett felhívásai, a felek tárgyalásai megszakították.

Az Mt. 11. § /4/ bekezdése szerint az igény érvényesítésére irányuló írásbeli felszólítás, az igénynek a bíróság előtti érvényesítése, megegyezéssel történő módosítása, az egyezségkötés, valamint a kötelezett elismerése szakítja meg az elévülést. Az adott esetben a peres felek között tartalmát tekintve nem volt olyan levelezés, illetve tárgyalás, mely a megtámadásra nyitvaálló határidő megszakítását eredményezte volna. Lényeges körülmény, hogy a felperes alpereshez intézett levele, melyben a megállapodás érvénytelenségére hivatkozott - annak 2005.november 17-i megkötését követő 30 napon túl - 2005.december 20-án kelt. Nem hivatkozhat alappal a felperes arra, hogy a nyugdíjintézet határozatában foglaltak megismerése után ismerte fel tévedését, tekintettel arra, hogy az életkorára, mind a szolgálati idejére vonatkozó ismeretei megvoltak, ezért a korengedményes nyugdíjaztatás feltételeinek fennállása körében téves feltevésben nem lehetett.

Alaptalanul sérelmezte a felperes a felülvizsgálati kérelmében, hogy a jogerős ítélet szerint az 1.414.000 forint megfizetésére az alperes a felperes kezeihez köteles, mivel az alperes a felek között létrejött megállapodásban nem ezt vállalta. A Pp. 271.§ (1) bekezdésének b./ pontja szerint nincs helye felülvizsgálatnak, ha a fél fellebbezési jogával nem élt és a másik fél fellebbezése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az adott esetben az elsőfokú ítéletben megállapított marasztalási összeg megfizetésére a munkaügyi bíróság a felperes részére kötelezte az alperest, melyet követő jogorvoslat során - alperes fellebbezésében, illetve a felperes fellebbezési ellenkérelmében - a peres felek nem kifogásoltak. A jogerős ítéletben a másodfokú bíróság a marasztalási összeget leszállította, azonban a teljesítés módját nem változtatta meg. Jogorvoslati kérelem hiányában ezen rendelkezés felülvizsgálati kérelemmel nem támadható.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felperes a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az adott ügyben még irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2009. szeptember 2.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, előadó bíró dr.Mészárosné dr.Szabó Zsuzsanna s.k. bíró, Sztojkoné dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Nné

tisztviselő